

Dimarts, 22 de març de 2005

Xavier Vendrell

Transparència i rigor

El fantasma del descrèdit recorre la política des que, amb poca traça, hem col·locat al centre del debat les sospites de possibles irregularitats econòmiques en la contractació d'obra pública i, de retruc, l'obscurantisme que envolta el finançament dels partits. A parer dels comentaris que escolto i de les enquestes que han fet diferents mitjans de comunicació, és descoratjador veure la concepció que la ciutadania té de la gestió dels polítics quan ens acostem als calés. No podem deixar que la percepció qualli, que el suflé baixi i que tot segueixi igual.

Independentment de la investigació que fan la Fiscalia de Catalunya i la comissió que hem impulsat al Parlament, des d'Esquerra tenim el compromís de les "mans netes", la promesa que ens ha dut on som i que, més enllà d'un eslògan electoral, és la filosofia amb la qual volem governar. Per tal que això sigui així, treballem per desenvolupar al màxim les eines de control de la gestió pública, com ho serà l'Oficina Antifrau que vam incloure a l'acord del Tinell i que ara debatrem al Parlament. Aquest organisme ha de garantir la transparència i l'eficàcia de totes les actuacions de les administracions catalanes. En el cas que ara ocupa l'actualitat, la contractació de l'obra pública, no es tracta només d'evitar la malversació de fons públics mitjançant el cobrament de comissions. També hem de tallar de soca-rel la pràctica habitual de les llargues cadenes de subcontractacions, que acaben en rebaixes dels costos i que, per inassumibles, van directament en detriment de la qualitat de l'obra en qüestió. Fóra bo que en prenguessin nota més enllà de Catalunya. Considero, fermament, que altres haurien de seguir l'exemple, perquè el fantasma no coneix fronteres i les seves cadenes han sonat o sonen amb més o menys força aquí o a l'Assemblea de Madrid, per posar un exemple. La clau és la transparència, el control que garanteix la publicitat, malgrat que en aquest cas no n'hi ha prou de matar el gos perquè mori la ràbia.

És un pas endavant que posem tots els mecanismes que estan al nostre abast perquè els diners públics que gestiona el Govern no vagin on no han d'anar, però els nivells alarmants de desconfiança obliguen ara, més que mai, a eradicar no només la possible font de la fuita, sinó també les butxaques on pugui anar a parar. Insto, doncs, a recuperar una vella reivindicació d'Esquerra per modificar la Llei de finançament de partits polítics, amb la mateixa filosofia dels comptes clars que exigim als ciutadans a l'hora de cobrar-los els impostos. Si a títol individual un inspector d'hisenda no tolera un ingrés del qual no se'n coneix la procedència, a títol col·lectiu, tenint en compte que els partits són la garantia de participació d'aquesta ciutadania en el sistema democràtic, això tampoc no hauria de ser possible. Posem nom i cognoms a les donacions que rebem els partits i llavors ningú no s'haurà de querellar quan li demanen explicacions per ingressos astronòmics no identificats que en el fons són una trampa que el deixen indefens. La legalitat no

ens empara davant la rumorologia, i aquest és un dels motius pels quals, com a secretari d'Organització i Finances, sempre he rebutjat participar d'un joc que no m'és permès, és clar.

Me n'orgulleixo de poder mostrar sense por tota la comptabilitat del partit i, aquesta mateixa setmana, l'he posada a disposició de tot aquell qui la vulgui consultar. Amb la força moral de les "mans netes" defenso que als partits hi ha d'entrar el que calgui i no ens ha de fer por de dir el que necessitem i trobar la fórmula que ho faci possible sense ombres, però que tot sigui absolutament transparent. És urgent un debat serè i profund que culmini en les reformes necessàries perquè la ciutadania recuperi la confiança plena que li hauríem de merèixer. Des de la transparència i el rigor, els partits són i han de ser l'eina de participació de la ciutadania i la millor garantia que tinguin de l'Estat de dret. Ens hi juguem molt perquè no és en va que les formacions polítiques són el primer enemic a batre de les dictadures.

En aquests moments, les circumstàncies ens demanen superar el debat del 3 %, no ignorant-lo sinó aclarint-lo. No podem permetre que el PP, aprofitant la feblesa de CiU i el PSC, intenti distreure'ns dels objectius més importants que tenim damunt la taula: un nou Estatut que garanteixi més poder per a Catalunya i, sobretot, un finançament just per al nostre país. No podem permetre que la picabaralla política infantil a Catalunya doni impunitat a Espanya per continuar robant-nos.
